

LƯU Ý: MỌI SAO CHÉP PHẢI GHI RÕ NGUỒN VÀ TÁC GIẢ

Chiện Lừa chán chiến qua chiến Khoai Tây nhé.

Bữa nọ Trung Tướng nhậu ở quán Giả Tây phố Nhà Thờ nơi Thủ Đô Xứ Lừa Văn Vật Thanh Lịch. Ngồi gần có hai mẹ con một ả Khoai Tây, cô bé con chừng mười mấy, vú toen hoئن như hột lạc, đứng xinh điều chịu được, còn cô bé nhớn xấp xỉ bốn chục, vú xệ dài như súng trường, đứng vưỡn xinh điều chịu được.

Đùng phát có quả một bà mẹ Lừa, thế điều nầu, tát đũa con gái Lừa bốp bốp bốp ngã dúi dụi ngoài hè. Nhẽ gì Trung Tướng điều để ý, đại khái việc tát bốp xảy ngay trước mắt hai đũa Khoai Tây và Trung Tướng. Cô bé con bị tát chừng bảy tám tuổi, vú chưa nủi chỏm nên điều nhớ xinh hay không. Cô bé nhớn tát con thì chừng ba chục, điều có vú, và xấu điều chịu được.

Thế rùi hai mẹ con nhà Khoai Tây ôm nhau nức nở, như thế chính chúng nó bị uýnh đập. Còn hai mẹ con nhà Lừa lại vừa đi vừa vả nhau tiếp. Cô bé con cũng chẳng thềm khóc. Hết chiến.

Bữa nọ Trung Tướng dẫn con vện long dong tìm chợ Bờ Ranh Tăng bên Ba Lê nước Phớp Thối. Một thằng Khoai Tây già cóc phải trên bảy chục bán đồ lưu niệm rong nài bằng tiếng Mẻo, chúng mày mua Ép Phen này, chúng mày mua Nốt Tư Đam này, chúng mày mua.. mua gì điều nhớ.

Trung Tướng bấu, tụi tao mua rùi, cám ơn mày, thanh kiu mẹt xi. Mẹ lịch sự điều chịu.

Con vện bầu Trung Tướng, anh, hay mua ông già cái gì, trông thương
điều chịu.

Trung Tướng bầu, thương thương cái điều, bọn thực dân, chúng nó có
thương thương cái điều.

Thằng Khoai Tây chắc điều biết tiếng Lừa, cười khệch khệch khệch, tụi
mày mới cười đúng không, đi giảng mặt đúng không?

Trung Tướng kéo con vện, đi em, thằng già hăm.

Con vện bầu thằng Khoai Tây, vàng, đừng tiếc quá, tụi tao mua nhiều
quà rùi.

Thằng Khoai Tây chum chúm cặp môi thâm, bầu con vện, rằng, cô bé,
cho tao một cái favor được không?

Con vện hỏi favor gì. Thằng Khoai Tây chìa mặt, mỗ mỗ ngón tay trở
vào má mình. Quả má đỏ lửng đầy dững mạch máu và lông tơ bành
bạc, dững nốt ruồi nhàn nhạt, dững rãnh nhăn sâu.

Con vện cười hặc hặc hặc, rùi chúm mỗ, hôn chút phát thật ròn
vào quả má Khoai Tây.

Thằng Khoai Tây nghiêng vai bầu Trung Tướng, cảm ơn mày, cảm ơn
mày, con giai, con gái, Chúa bless hai đứa mày.

Con vện cười mãi cười mãi, anh già yêu thế. Đem về khách sạn rùi, nó
vưỡn cười mãi cười mãi, anh già yêu thế. Mắt nó lóng lánh lóng lánh.
Đứng đứng ngồi ngồi, soi gương, bôi phấn, quệt son. Nó cười mãi cười
mãi, như thể hạnh phúc chính là thế, chỉ có thế. Con hăm, ngủ say rùi
vưỡn cười mãi cười mãi. Hết chiện.

Bữa nọ Trung Tướng thăm tượng Mác Râu Ghen Râu hai ông bạn
thân thuở nhỏ ở Đông Bá Linh nước Đức Thối. Một thằng Khoai Tây
trung niên đội mũ cát-két phùng mồm thổi kèn trông-bét xin xiên, bản

điều gì điều nhớ.

Nó thúi say sưa, tè te tè te tè te ten ten, chẳng có khán giả, cái hòm gỗ đựng xiền vật vờ quăng chực Oi lẽ.

Trung Tướng chĩa máy ảnh, định bấm choách phát, thằng Khoai Tây nhúu mày, quay kèn sang trái, như thể diễn tả nội tâm.

Trung Tướng chạy qua trái, chĩa máy ảnh, lại định bấm choách phát, thằng Khoai Tây nhúu mày, quay kèn sang phải. Rõ là nó điều muốn chụp hình.

Trung Tướng thả một Oi, chạy qua phải, chĩa máy ảnh, bấm choách phát. Ô-kê luôn. Thằng Khoai Tây cúi gập tạ ơn. Tiếng kèn của nó rung hơn, vang hơn, tè te tè te tè te ten ten.

Trung Tướng bầu, bằng tiếng Lừa, ô-kê, mày kiếm xiền cạnh bạn anh, mày thúi anh nghe bản Quốc Tế Ca, Lanh Tét Na Xông Nan, ô-kê?

Thằng Khoai Tây vưỡn say sưa thúi, tè te tè te tè te ten ten, mộng đông đưa. Trung Tướng nhắc, Lanh Tét Na Xông Nan, ô-kê?

Trung Tướng thả một vốc xu, để đến năm Oi, xiền rơi rồn rảng.

Lập tức kèn thằng Khoai Tây đui tông đui nhíp, tèn ten ten tén ten tèn tèn tén ten, tèn ten tén ten tèn tèn tèn tèn. Mũi giày phải của nó đập đập. Gót giày trái của nó xoay xoay. Bò hôi chảy thòng cánh mũi. Yết hầu phồng lên xẹp xuống. Nội tâm điều chịu.

Ồi ời nhớ thế, thời Thiên Đàng. Hết chiện.

(Còn tiếp nhé, dài lắm nhé)

(@2007)

COMMENTS

An Hoang Trung Tuong (2009-03-05 10:47) #9

Chết thật đồng chí Le không hiểu Trung Tướng nói gì à? Nguy hiểm quá.

Văn Bữa do Trung Tướng sản xuất không phải để xả xì trét, không phải để văng tục chửi bậy cho sướng mồm. Nếu các đồng chí đọc Văn Bữa chỉ để nghe chửi thì, nói thật nhá, cút bà các đồng chí đi.

Văn Bữa được viết bằng tâm huyết của một Ông Lừa Chim To Đầu Dài Hiểu Lừa Hơn Mọi Lừa, chứa đầy ẩn ý ngay cả sau mỗi dấu phẩy.

Đọc Văn Bữa thì phải với quả mồm đặc bữa và quả đầu cũng ngập bữa nốt. Văn Bữa không dành cho dừng củ sọ tuyên tào-phớ ngọt ngào sến bỏ mẹ.

Quay giờ lại câu hỏi của đồng chí Le, thì Trung Tướng giả nhời gọn, rằng tùy bút Bọn Khoai Tây muốn quệt phệt dừng khác biệt nho nhỏ xinh xinh cơ bản giữa Khoai Tây và Lừa, đừng thứ làm bọn Khoai Tây mãi mãi vườn là Người, còn bọn Lừa muôn kiếp chỉ là lừa.

Trong mẩu chiến thứ nhất, Trung Tướng muốn phác ra lòng nhân ái và nét đa cảm Khoai Tây.

Trong mẩu chiến thứ hai, là lối yêu đời và hồn nhiên phóng khoáng, tất nhiên cũng của Khoai Tây.

Trong mẩu chiến thứ ba, thì là tính thực dụng, của Khoai Tây nốt.

Khi con mẹ Lừa ỳnh đập con con Lừa, và coi sự đó là chiến nội bộ cá nhân điều ảnh hưởng đến thằng điều nầu sắt, thì con mẹ Khoai Tây và con con Khoai Tây coi sự đó là xúc phạm chính họ. Chúa Khoai Tây dạy, kẻ nào hành hạ Người, kẻ đó hành hạ chính Ta vậy.

Thằng bán rong vỉa hè Khoai Tây coi mình ngang bằng thằng du khách ngoại bang ít nhất về mặt trách nhiệm với đời. Ai cũng có quyền yêu

cuộc sống như nhau, bọn Khoai Tây tin thế. Hãy cho nhau tình yêu tụi bây có, là tụi bây yêu Ta rồi, Chúa Khoai Tây cũng dạy như vậy.

Sự thực dụng của Khoai Tây thì rõ rồi, đó là một phần của tính chiên nghiệp. Đã ra đường ăn xin, thì cũng phải ăn xin cách chiên nghiệp.

Bài giả nhời dài này đem lại giá trị tư tưởng nầu không ta?